

Ze woont er samen met haar vriend die ook verwoed vogelaar is. En dat is een uitkomst. Tal van tripjes worden ondernomen om te vogelen. Soms de gebruikelijke routes in de omgeving. Soms verder weg, naar het buitenland, Spanje, de Canarische Eilanden... Alle werelddelen hebben ze nu bezocht, op één na, Australië. Soms wordt een vogeltrip nog op het laatste moment ondernomen. Heerlijk om de vrijheid te hebben om ineens te kunnen beslissen een weekend naar Vlieland te gaan als daar een Sneeuwuil is gezien.

Een Sneeuwuil zul je hier in het Amstelpark niet aantreffen, hoewel, je weet nooit anno 2014. De vogels houden zich stil op deze middag. Een paar eenzame gevallen als een scharrelende Winterkoning, een Roodborstje ergens op een verstolen plek, een opvliegende

Gaai. We lopen nog wat door op onze route vol bochtjes en driesprongen.

'Wat maakt voor jou het vogelen leuk en bijzonder?'

'Je bent buiten. Je kunt het samen doen, maar ook alleen is het plezierig om te doen. En het levert een speciale spanning. Soms is een vogel er ineens, uit het niets. En dat te ontdekken, dat geeft een sensatie. Het vliegen, je verheffen in de lucht, is mooi. Ik droom wel eens dat ik vlieg, zo boven de huizen en de bomen, heb jij dat nooit?'

'Wat is je mooiste ontdekking?'

Ellen noemt er gelijk maar twee. Jaren geleden zag ze in haar eentje, op slechts een paar meter afstand een Witkeelgors, een vogel die heel soms aan komt waaien vanuit Amerika en in Nederland nog maar vijf maal is waargenomen. Ze is er nog steeds zeker van dat het er een was, en toch heeft ze hem nog niet ingediend. Bang dat-ie afgekeurd wordt. Wel ingediend en geaccepteerd is de Buffelkopeend op de Gouwzee, ook spectaculair om mee te maken, hoewel het idee dat het misschien om een ontsnapt exemplaar ging wel wat afdoet aan de sensatie. Ineens is het alweer tijd. De bewolking begint te breken. Een bleek zonnetje laat zich even zien. Ik zeg 'Je ziet mijn kopij wel verschijnen. Je kunt het zelf censureren'. En neem afscheid van Ellen. Tot de volgende editie, dan zal jij weer de kopij doornemen en de foutjes eruit zeven. Zonder dat veel mensen zien hoeveel werk je verzet. Tot ziens en bedankt, stille kracht van De Gierzwaluw.

VWGA-excursie naar IJmuiden

August van Steensel

Op 15 december 2013 om 8 uur verzamelden plusminus 18 mensen op het IJsbaanpad, want er waren werkzaamheden bij het Stadionplein. Terwijl de zon opkwam, reden we naar IJmuiden. Het plan was om via de Kunstenaarsduinen, het Kennemermeer, de Slufter en het strand de Zuidpier op te lopen. Op de weg terug zouden we ook nog de jachthaven bezoeken.



Het stormvogeltje bleek een Rosse Franjepoot!

Bij aanvang vlogen er al verschillende groepjes Kramsvogels en Koperwieken over. In het dalletje van de Kunstenaarsduinen, waar ook enkele vennetjes lagen, liet zich een enkele Vink horen, verder was het stil. Bovenop het duin, waar verschillende bunkers lagen, vloog een Havik langs, die net gegeten had. Een eindje verder liep het pad zigzaggend naar beneden, en op een bepaald punt had je mooi uitzicht over het Kennemermeer, waar we goed konden scopen. Zo zaten er Kuifeenden, Tafeleenden en Brilduikers op het meer. Na ze goed door de scoop bekeken te hebben, liepen we naar beneden naar de Slufter. Onderweg alleen Koolmezen en Pimpelmezen.

Aangekomen in de Slufter zagen we het strand al liggen. Op het strand zagen we een enorme groep meeuwen in de branding zitten, maar die vlogen met z'n allen meteen op toen strandgangers er met hun hond dwars door heen gingen rennen. We besloten de duinen weer in te gaan, voor een betere blik op het Kennemermeer. Naast de eerder genoemde eendsoorten ontdekten we dat er ook Grauwe Ganzen, Wintertalingen en een Fuut op het meer zaten. Een eindje verder op het meer zaten heel veel meeuwen, onder meer Kokmeeuwen, een paar Stormmeeuwen en Grote Mantelmeeuwen. Ondertussen vlogen er veel Groenlingen over, die we later op het strand in een groep tegenkwamen.

Aan het begin van de Zuidpier zag ik meteen een Oeverpieper onder een Zilvermeeuw door huppen, maar helaas was hij erg moeilijk te volgen. Gelukkig kwamen we er later veel meer tegen. Ook zagen we de eerste Steenlopers, die we over de hele pier aantroffen. Na een tijdje kwamen we ook de eerste Paarse Strandlopers tegen, die je ook moeilijk kon vinden tussen de stenen en Steenlopers. Een stukje verder zag ik opeens een Drieteenstrandloper scharrelen tussen de stenen, en die was helemaal niet schuw. Vijf minuten zagen we er twee. Andere excursiegangers zagen een Gewone Zeehond.



FOTO: RICARDO VAN DIJK

Buffelkopeend op de Gouwzee, 24 september 2006

Na een tijdje niets kwamen we aan op het uiteinde van de pier. Daar zat een aan de ene kant fantastische maar aan de andere kant treurige surprise ons op te wachten. Een Zeekoet zat heel dichtbij op een basaltblok, en hij was prachtig om te zien, en ook totaal niet schuw, maar dat had waarschijnlijk een andere reden. Zijn staart was namelijk besmeurd met olie. Hij was dus gezellig maar ook treurig gezelschap terwijl we de langsvliegende vogels telden.

Meteen was het raak. Er kwam een moeilijke vogel snel over het aanvliegen. Eerst was er een korte twijfel over een Stormvogeltje, maar het bleek een Rosse Franjepoot! Heel mooi om te zien. Er bleken nog veel meer vogels langs te komen vliegen, zoals Rotganzen, Middelste Zaagbekken, meer Zeekoeten, Zwarte Zee-eenden, Drieteenmeeuwen en een Kleine Mantelmeeuw, wat best wel laat is. Ook zagen sommige mensen de vinnen van Bruinvissen. De Zeekoet werd op een gegeven moment weggejaagd door een Zilvermeeuw, die langs zijn hoofd vloog. De Zeekoet vloog drie rondjes rond de vuurtoren, waarna hij de zee opvloog.

Op de terugweg was het overleven. De golven kwamen over de pier heen, en verschillende mensen, waaronder ik, werden kletsnat. Het was vooral inschatten wat een grote golf was, en tot waar hij zou komen. Aan sommige golven was geen ontkomen aan. Aan het begin zagen we nog een geringde Steenloper, en 12 Oeverpiepers die aan het badderen waren in een plasje op het pad. Ook werd bij de jachthaven de Kuifaalscholver gezien, die mooi naast de gewone Aalscholver ging zitten, waardoor het verschil goed te zien was.

Het was al met al een geslaagde en avontuurlijke excursie, met veel leuke soorten.



FOTOS: AUGUST VAN STEENSEL

Een Zeekoet zat heel dichtbij

Helgoland 2-6 oktober

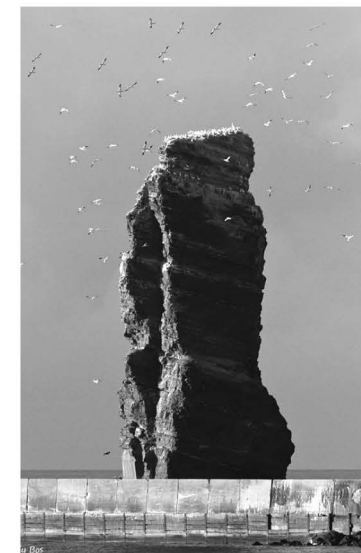
Martin Hulsing

Begin oktober vorig jaar was er een excursie van de Vogelwerkgroep naar Helgoland. Er waren voor de overtocht 21 kaartjes gereserveerd voor de veerboot van Cuxhaven om half elf in de ochtend van donderdag 3 oktober. Per auto werd er afgesproken hoe de reis zou worden ondernomen. Wij vertrokken de dag ervoor al, net als de meeste anderen, zodat we een rustige reis hadden en onderweg nog wat konden vogelen. Tegen donker kwamen we aan in Cuxhaven, aten een hapje in een van de vele restaurantjes en sliepen in een vooraf geregeld Jugendheim. Gelukkig werden de volwassenen in een andere vleugel ondergebracht dan de Duitse schooljeugd.

We waren natuurlijk al behoorlijk in de stemming toen we de volgende ochtend wakker werden. Twee groepjes hadden besloten om dit voortraject te laten schieten en midden in de nacht vanuit Amsterdam direct naar Cuxhaven te rijden. Toch alles bij elkaar een rit van een royale vier uur, en voor sommigen vijf uur met de wegomleiding bij Oldenburg. We troffen elkaar 's morgens in Cuxhaven bij de boot. Inschepen gebeurde tussen half 9 en half 11. Roely had uit voorzorg de kaartjes voor de boot bij zich gehouden en deelde ze uit. Iedereen was goed op tijd, zo goed dat sommigen weer zoek waren omdat ze waren gaan koffiedrinken en ontbijten.

De overtocht duurde ongeveer 2,5 uur en velen van ons stonden natuurlijk met kijkers op het dek om de eerste soorten te scoren. Hoewel sommigen schamteloos ook de onderweg en in de haven gescoorde soorten opnamen in hun Helgolandlijstje was na ampel beraad toch echt besloten om pas vanaf de boot te beginnen met tellen. De aankomst op het eiland was stormachtig, de reis trouwens ook. Noordoostenwind, en daarom waren er weinig jagers.

We wandelden in een prettig zonnetje naar de jeugdherberg die aan het Nordstrand ligt op een geweldige locatie, waarschijnlijk wel de verste uithoek van het eiland. Onderweg liepen we al tegen een en ander op, waaronder de eerste Sperwer, een Gekraagde Roodstaart en op een grasveldje langs het wandelpad een groepje Graspiepers, te uitgeput om weg te vliegen. Daar kun je mooie plaatjes van schieten. Ook van dichtbij konden we een Goudhaantje bewonderen dat tegen de grote glazen ramen van het Haus der Jugend was geknald, een nare ontmoeting. Die ramen zorgden voor meer slachtoffers.



Jan-van-gentenkolonie op Lange Anna

FOTO: ROELY BOS